

Pořad bohoslužeb

14. ledna – 20. ledna 2019, LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, Žaltář I.týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 14.1.	Pondělí 1.týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	za † Antonína Vahalíka, † sourozence a rodiče a ochranu Boží a Panny Marie pro živou rodinu
Úterý 15.1.	Úterý 1.týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	za † Václava Krutílka, † 2 rodiče, 2 bratry, † tety a strýce, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
Středa 16.1.	Středa 1.týdne v mezidobí	St. Jičín	17:00	na poděkování Pánu Bohu za přijátá dobrodiní, za † rodinu Janýškovu, Šnajdrovu, duše v očistci, ochranu Boží a Panny Marie pro živé rodiny <i>modlitební společenství</i>
Čtvrtek 17.1.	Památka sv. Antonína, opata	Palačov	16:00	mše svatá /o. Petr/
		St. Jičín	17:00	za živé a † dobrodince /o. Petr/
		Bernartice	-	není mše sv.
Pátek 18.1.	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů <i>začíná týden modliteb za jednotu křesťanů</i>	St. Jičín	17:00	za jednotu křesťanů /o. Petr/
		Bernartice	-	není mše sv.
Sobota 19.1.	Sobotní památka Panny Marie	St. Jičín	17:00	na poděkování Pánu Bohu a Panně Mařii za milosti a ochranu s prosbou, aby nás vedla k Pánu Bohu a ke svému synu Ježíši /o. Petr/
Neděle 20.1.	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	St. Jičín	7:45	za † Mons. Šrámka a všechny živé a † Lidovce při příležitosti výročí 100 let od založení strany Lidové /o. Petr/ <i>+ po mši sv. otevřena farní knihovna</i>
		Bernartice	9:15	mše svatá
		St. Lhota	10:45	mše svatá

Webové stránky farnosti Starý Jičín: farnostsj.wz.cz

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

13.1.2019 – **Slavnost KŘTU PÁNĚ** 7./ročník X.

Nebesa se otevřela a zazněl Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!

Křest v církvi

Přišel za mnou jeden římský přítel s radostnou zprávou, že se mu narodil chlapec, a současně s přáním, abych malého pokřtil. Neměl jsem ovšem potíže souhlasit, jenom jsem ho upozornil, že musí všechno vyřídit se správcem farnosti, ve které žije. Mávl rukou, a řekl, že se o tu úřední maličkost postará. Ale za krátkou dobu přišel rozlítostněný. Pan farář je jeho dobrý přítel, ale v této věci mu nechtěl ustoupit. Trval na tom, že křest není soukromá záležitost. Je to **vstup do církevního společenství**. Proto se ve farnosti organizuje křest slavnostně, většinou se křtí vícero dětí současně. Co jsem měl k tomu povědět já? Není sice nutné, aby se křest udílel vždycky slavnostně a veřejně, ale celkem vzato má pan farář pravdu, když se snaží o to, aby se to stalo zvykem. Tak tomu totiž bývalo ve staré církvi. Máme také zachováno mnoho slavnostních kázání, jež biskupové při této příležitosti pronesli.

Křest je první a základní svátost. Jenom pokřtěným se mohou udílet svátosti další. Ale co to vlastně svátosti jsou? V katechismu čteme, že je to **viditelné znamení neviditelné milosti**. Jde tu tedy o nějaký církevní obřad, na který se díváme, pozorujeme ho očima. Při křtu se lije voda na hlavu dítěte, je to tělesné omývání. Ale to samo by nebylo posvátným úkonem. Věříme, že se tu současně děje něco, co nevidíme: milost Boží omývá duši křtěného.

Ve svátosti eucharistie vidíme, jak člověk jí chléb a pije víno. Je to pokrm, pokrm pak je k tomu, aby dával sílu tělu. Eucharistický chléb a proměněné víno neviditelně posiluje duši, dává jí vnitřní sílu k růstu života věčného.

Při pomazání nemocných užíváme oleje. Ten se považuje za dobrý lék na tělesné rány. Svátost pomazání pak uzdravuje rány duše.

Svátostné obřady jsou tedy viditelná znamení, ale za nimi je skryta skutečnost hlubší, neviditelná. V životě užíváme často různá znamení, ale nepřipisujeme jim velký význam. Vidíme např. u silniční křižovatky šipku, jež označuje, že se musí jet doprava. Šipka je tedy jakoby zkrácené viditelné slovo, které říká šoferovi, kudy má jet. Ale sama šipka autem nepohne. Jízdu doprava musí obstarat řidič auta sám. Znamení jsou slova a slova sama nic nedělají. Platí to o všech slovech? O lidských slovech říkáme, že jsou slabá a neúčinná, když „skutek utek“. Ale to se nedá říci o slovech Božích.

Na počátku Bůh řekl stvořitelské slovo, a povstal svět a všechna jeho krása. I Ježíš, Bohočlověk, uzdravoval nemocné a křísil mrtvé pouhým slovem. Origenés píše, že se silou Božího slova se setkáváme i při čtení Písma svatého. Srovnává recitování žalmů s četbou básníka Homéra. Pohanský básník k nám jenom mluví, žalmy také mluví, ale současně nás i nenápadně proměňují, protože to jsou slova Boží.

Svatosti jsou znamení, slova Boží, která mají zvláštní neomylnou sílu: dělají to, co říkají, co znamenají. Tato síla svátostí byla předmětem diskuze na počátku reformace. Krajní protestantské mínění ji popírá. Večeře Páně je podobně jako katolická mše znamením. Protestanté říkali, že samotné obřady nás neposvětlí, mají však tu výhodu, že posílí naši víru a ta víra nás pak posvěcuje. Proto byli protestanti hned od počátku proti latinské liturgii, již lidé nerozumějí. Neposiluje víru, a je proto neúčinná. Latinské mši se někdy posmívali, jako by to bylo cosi kouzelnického. Dodnes kouzelníci v cirkuse říkají: „Hokus pokus“. Hned nato ukazují jakousi čarodějnou změnu. Teď už víme, že ta slova jsou původem zkomolená latinská slova mešního proměňování: „*Hoc est corpus meus* – to je moje tělo.“

My ovšem věříme v sílu slov mešního proměňování i ostatních svátostných znamení.

Odkud berou sílu? Musejí to být slova samého Krista, obřady, jež mají původ u něho samého. Při eucharistii to výslovně nařídil. Při křtu se to znázorňuje symbolicky na ikonách Kristova křtu v Jordánu. Voda, která svou přirozenou vahou padá dolů a všechno strhuje do propasti, má na ikoně skutečně formu hrobu. Ale dotykem s Kristovým tělem teče nahoru, je povolána k tomu, aby i nás při křtu vynesla vzhůru ke spojení s nebem.

Současně považujeme svátosti za předzvěst budoucího věku, jenž nastane při druhém příchodu Kristově, který posvětlí celý svět tak, aby byl Bůh všechno ve všem. Je to i návrat do ráje. Vesmír byl totiž stvořen, aby nás povznášel vzhůru. Hříchem se znesvětlil, strhuje nás dolů. Ale vykoupením se vrátí k původní dokonalosti.

Kolik je svátostí? Tradice jich vypočítává sedm. Ale neoddělujeme je zásadně od ostatních modliteb a obřadů. Vždyť celá církev je jakoby svátost. Druhý vatikánský koncil ji tak definuje: mystérium a svátost. V církvi je obsaženo mnoho vnějšího, ale všechno se posvěcuje k tomu, aby nás vedlo k vnitřní jednotě v Duchu svatém.

Jsou ovšem dodnes někteří, kterým se ta vnějškovost nelíbí – kritizují ji jako jistý druh magičnosti. Čaroděj, jak říkají, udělá nějaká záhadná gesta, řekne tajemná slova, a něco se má stát. Tak prý se i modlitby a žehnání církve vyvinuly z prastarých magických formulí. Odpověď na tuto námitku je jednoduchá. **Modlitba je opak magie**. Magie předpokládá, že jistá slova a gesta mají moc sama o sobě: řeknou se, a už je tu výsledek. V modlitbě jsou naopak

slova prostředkem k dialogu. Obracíme se k osobě Boha Otce, jenž nás slyší a od něhož očekáváme pomoc. I svátosti jsou modlitbou k Bohu. Jsme přesvědčeni, že nás vyslyší, protože se k němu obracíme skrze našeho Pána Ježíše Krista. Dialog je ovšem dvojstranný, slovo je opravdu slovem, když tu je i odpověď. **Ve svátostném znamení k nám mluví Bůh, žádá však naši odpověď ve formě dobrovolného a vědomého přijetí, vnitřní dispozice, která je nutná k tomu, aby svátost působila.**

Jak se ten dialog projeví při křtu? Srze symbol vody a slova nás Bůh jako by znovu stvořil, přijímá nás za syny, jak to ohlásil při křtu Ježíše v Jordánu. Naše odpověď k tomuto Božím slovu je recitace modlitby *Otče náš*. Je to současně vstup do církve, Kristova mystického těla. Naše odpověď k tomu je vyznání bratrství se všemi ostatními lidmi, protože i ty Bůh povolává za syny. Jako symbol omývání nás křest očišťuje od hříchu. Naše odpověď k tomu je **stálé úsilí uchovat si čistotu duše i těla**.

Některé svátosti se opakují, jako zpověď, eucharistie. Křest se naopak udílí jenom jednou. Je to svátost zrození života v Bohu. Ke stejnému životu se nikdo nerodí dvakrát. Ale z narození se roste a sílí. Když si tedy připomínáme křest, obnovujeme křestní slib a jsme si vědomi, že musíme růst a slílit v životě milosti, opakující *Otče náš*, protože On nás přijal za syny.

/Tomáš Špidlík, Liturgické meditace na nedělní evangelia, vydalo nakl. Refugium 2006/

Různá oznámení

Charita Olomouc spolu s časopisem Rodinný život vyhláší v příležitosti konání Tříkrálové sbírky výtvarnou soutěž pro všechny děti od 3 let (MŠ, ZŠ, SŠ):

NAKRESLI TŘI KRÁLE VE SVÉM MĚSTĚ / VESNICI

Každoročně začátkem ledna přicházejí koledníci do našich domovů s přáním požehnutí do nového roku a s poselstvím, že s narozením Ježíše Krista máme naději navzdory všem nepříznivým okolnostem našeho života. Koledníci mají pláště, korunky a zapečetěnou pokladničku s logem charity. U každého domu píší nápis K+M+B+2019 a lidem zpívají tříkrálovou píseň. Vybrané dary pak pomáhají lidem v nouzi. Namalujte tedy obrázek, jak to vypadá u vás.

Soutěž je připravena pro následující kategorie:

- kategorie MŠ – 3 až 6 let
- 1. kategorie – 1. až 3. třída
- 2. kategorie – 4. až 5. třída
- 3. kategorie – 6. až 9. třída
- 4. kategorie – střední školy

Podmínky:

- kreslí jednotlivci
- formát A4 nebo A3, libovolná technika
- za třídu je možné poslat max. 3 práce

Výtvarné práce, prosím, **zašlete nebo dodejte nejpozději do 13. února 2019** na adresu: Časopis Rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc

Tři vítězné výtvarné práce z každé věkové kategorie budou ohodnoceny věcnými cenami a zveřejněny na stránkách www.olomouc.charita.cz a www.rodinnyzivot.eu. Práce se nebudou vracet. Zezadu napište čitelně: **jméno a příjmení, věk, třída, adresa školy, email a telefon.**

Vyhlášení výsledků proběhne na Den pro malé i velké krále v sobotu 23. března 2019 v 10 hodin v kňe Metropol (Slovenská 25, Olomouc).

Děkujeme za Vaši přízeň!